

Het paard van den soldaat.

„Het zal heden een zware dag zijn... een wreede dag ook. Maar we zullen samen ons best doen, Napoleon verwacht het van ons...”

Zoo sprak een soldaat tot zijn paard, dat hij in den vroegen morgen voedsel gaf.

En 't was of het dier zijn meester verstond, zoo verstandig keek het dezen aan.

Het bezat dan ook een voortreffelijken baas in den jongen trompetter Lamotte van het zevende regiment huzaren. Het werd door hem als een broeder behandeld, en roerend was het om aan te zien, hoe het paard den krijgsman beminde.

Ieder in het regiment wist het. Als men over den kameraad Lamotte sprak, sprak men ook over zijn paard. En het dier had Lamotte reeds verscheidene malen het leven gered.

Napoleons troepen lagen nu in Oostenrijk niet ver van de Donau. Ja 't zou heden een zware dag zijn, want de Franschen en Oostenrijkers moesten nu beslissen wie meester van het veld zou blijven.

En weldra begon de strijd. De kanonnen bulderden, geweren knalden, zwaarden en bajonetten kletterden en menschen, die toch broeders waren, trachtten elkander te vermoorden.

't Was een gruwelijke worsteling.

De Franschen zegevierden, maar ook veel van Napoleons soldaten lagen dood op den bloederigen grond.

Tot de gesneuvelden behoorde Lamotte. Een kogel had een eind aan dat jong leven gemaakt.

Het paard was ongedeerd.

Het trouw dier stond droef hinnikend bij het lijk van zijn meester. Nu en dan keerde het 't ontzielde lichaam om, het telkens besnuivend. De nacht viel...

Het paard ging niet heen. Honger, dorst of vermoeidheid scheen het niet te gevoelen. Trouw waakte het bij zijn meester.

Over 't akelig slagveld zweefden lichtjes. Men verzamelde de lijken, om ze in groote, gemeenschappelijke kuilen te begraven.

Eindelijk kwam men ook bij Lamotte.

Het paard scheen zich te willen verzetten tegen het wegvoeren van den geliefden meester.

Vriendelijk leidde men het terzijde.

Zijn droevig gehuil trof iederen omstander. Men had deernis met het dier, dat den kop wendde om te zien waarheen men zijn meester droeg.

't Was of het nu zekerheid had, dat deze dood was, want plotseling rukte 't zich los en ijde heen.

Eenige soldaten volgden het.

't Dier liep recht naar de Donau en zonder aarzelen sprong het in den stroom.

't Deed geen minste poging om drijvend te blijven. Vrijwillig stierf het, niet langer zijn goeden meester willende overleven. En weldra sloten zich de golfjes boven het zoo getrouwe ros.

Deze gebeurtenis werd in het regiment druk besproken en kwam ook den keizer ter oore, die diep getroffen scheen.

Een Fransch schilder heeft Lamotte en zijn paard tot onderwerp eener schoone schilderij gekozen.

De trompetter ligt ten gronde. Een hond likt het bloed van zijn gelaat. Het paard staat met gebogen hoofd bij het lijk.

„Le cheval du trompette,” „het paard van den trompetter,” zoo heeft de kunstenaar dit prachtig roerend stuk genoemd.

.
*

Ja, veel paarden zijn innig aan hun meester gehecht.

Eens kocht een Franschman in een Duitsche stad een schoon, kloek paard en voerde het mede naar zijn vaderland.

Het dier scheen zijn vlugheid en fierheid eenigen tijd verloren te hebben. Het stapte met gebogen hoofd voort, at weinig en men meende, dat het ziek was.

Zekeren dag verraste het zijn nieuwen meester. Deze reed op een landweg, en plots wierp het paard hem uit 't zadel en snelde in vollen galop heen.

Niet lang daarna kreeg de Franschman een brief uit Duitschland.

De vroegere eigenaar van het paard meldde hem, dat het dier teruggekeerd was naar zijn ouden stal.

Neen, het was dus niet ziek geweest, maar het had om zijn meester getreurd.

En eensklaps was het verlangen te sterk geworden. 't Dier wierp zijn ruitser ter aarde en rende weg in oostelijke richting, zwom over den Rijn, ijelde voort, tot het uitgeput, maar toch hinnikend van vreugde bij zijn ouden baas terug was.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

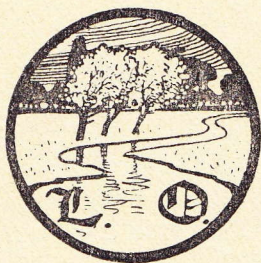

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.